

Sygn. akt II Ca 953/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Longina Góra

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Agnieszka Ingram

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. Ł.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 13 października 2012 r., sygn. akt I C 542/12

I. oddala apelację;

II. nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje adw. M. K. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 1.476 zł zawierającą należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

II Ca 953/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 października 2012 r., Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oddalił powództwo K. Ł. przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w W. o zapłatę.

Powód domagał się odszkodowania w kwocie 20 000 zł z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia 14 maja 2003 r. twierdząc, że na skutek sfalszowania przez funkcjonariuszy strony pozwanej świadectw pracy, został pozbawiony prawa do zasiłku dla bezrobotnych, po opuszczeniu zakładu karnego.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, ponosząc zarzut przedawnienia oraz wskazując, iż powód nie przedstawił dowodów uzasadniających roszczenie.

Sąd Rejonowy dokonał następujących ustaleń faktycznych:

Powód podczas pobytu w Areszcie Śledczym w W. w okresie od 8 maja 1996 r. do dnia 24 października 1997 r., był zatrudniony jako palacz w wymiarze czasu pracy zróżnicowanym w zależności od potrzeb aresztu. Powód podpisywał zgodę na zatrudnienie na pracę na danym stanowisku i określonym wymiarze. Pracujący osadzony ma sporządzone akta w których jest karta informacyjna obrazująca wymiar zatrudnienia, którą powód podpisywał pod koniec każdego miesiąca. W części „C” akt osobowych uwidoczniony jest okres zatrudnienia.

W dniu 11 lutego 1998 r. Zakład Karny w K. wystawił powodowi zaświadczenie z którego wynikało, że w okresie od 29 maja 1996 r. do dnia 11 października 1997 r. był zatrudniony w areszcie Śledczym w W. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu. W dniu 12 lutego 2003 r. Areszt Śledczy w W. sporządził zaświadczenie o zatrudnieniu powoda w okresie od 26 maja 1996 r. do dnia 22 września 1996 r. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, od 23 września 1996 r. do dnia 29 kwietnia 1996 r. w wymiarze pełnego etatu, od 30 kwietnia 1996 r. do dnia 31 maja 1997 r. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu i od 1 maja 1997 r. do dnia 11 października 1997 r. w wymiarze pełnego etatu.

Powód opuścił zakład karny w K. w dniu 15 stycznia 1998 r., a zarejestrował się jako bezrobotny w dniu 4 marca 1998 r. i nie otrzymał zasiłku dla bezrobotnych.

Oceniając tak dokonane ustalenia Sąd Rejonowy uznał, że to strona pozwana wystawiała powodowi zaświadczenie o zatrudnieniu, a zakład Karny w K., a ponadto nie wykazał on, że przyczyną odmowy wypłaty zasiłku był brak wymaganego czasu pracy. Obowiązująca wówczas ustawa o zwalczaniu i przeciwdziałaniu bezrobociu stanowiła, że prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnemu zwolnionemu z zakładu karnego, zarejestrowanemu w ciągu 30 dni od jego opuszczenia. Powód opuścił zakład karny w styczniu 1998 r., a rejestracji w Urzędzie Pracy dokonał w marcu 1998 r., a więc po upływie 30 dniowego terminu.

Uznał, że w powód nie wykazał istnienia związku przyczynowego między zachowaniem się strony pozwanej a powstaniem szkody, ani nie wykazał jej wysokości, czego wymaga art. 361 §1 kc, jako przesłanki koniecznej do przypisania odpowiedzialności za szkodę. Wskazał również, że żądane odszkodowanie, nawet w przypadku przyjęcia odpowiedzialności strony pozwanej było wygórowane, a wobec braku przesłanek do jego powstania podlegało oddaleniu.

W apelacji od powyższego wyroku powód, zarzucił mu naruszenie prawa procesowego, a to art. 233§ 1 kpc, poprzez dowolną odmowę dania wiary zeznaniom powoda, który w sposób logiczny i konsekwentny wskazywał na zasadność swojego żądania przytaczając konkretne dowody uzasadniające jego powództwo przy jednoczesnym bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom świadków strony pozwanej oraz art. 322 kpc poprzez jego niezastosowanie i nierozważnie przyznania powodowi odszkodowania na jego podstawie z uwagi na trudności w ścisłym udowodnieniu wysokości jego żądania. Ponadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że powód nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego wnioski takie wykluczała. Wskazując na powyższe zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości lub jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja powoda jest nieuzasadniona.

Wbrew jej zarzutom, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, bez naruszenia art. 233§ 1 kpc i wobec tego ustalenia te Sąd Okręgowy przyjął za własne.

Zarzut naruszenia wskazanego przepisu postępowania sprowadza się do przedstawienia przez powoda własnej oceny dowodów, w szczególności poświadczonych przez niego, comiesięcznych wykazów czasu pracy wykonywanej w Areszcie Śledczym w W..

Uprawniona również w okolicznościach rozpoznawanej sprawy była przyjęta przez Sąd I instancji ocena, iż powód nie wykazał aby działanie strony pozwanej pozostawało w związku przyczynowym ze szkodą w postaci odmowy przyznania mu prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Przede wszystkim jednak w ocenie Sądu Okręgowego, roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia jego roszczenia, czego Sąd I instancji nie wziął pod uwagę, a który to zarzut strona pozwana podnosiła również w apelacji.

Powód upatruje swojej szkody w wadliwie wystawionym przez stronę pozwaną zaświadczeniu o czasie i wymiarze pacy w okresie pobytu w areszcie śledczym w W.. Wadliwość tego zaświadczenia powód dostrzegł już w dniu 25 maja 1998 r. kiedy to ówczesny Rejonowy Urząd Pracy wdał mu zaświadczenie o odmowie przyznania prawa do zasiłku. Należy zatem przyjąć, że powód wiedział o szkodzie już w dniu 25 maja 1998 r. i wówczas rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia przewidziany w art. 442 §1 kc, w brzmieniu obowiązującym przed jego uchycieniem nowelizacją kodeksu cywilnego, dokonaną ustawą z dnia 16 lutego 2007 r. (Dz. U. nr 80, poz. 538), która weszła w życie w dniu 10 sierpnia 2007 r. Stosownie do art. 2 ustawy zmieniającej, przepis ten ma zastosowanie, gdy roszczenie było przedawnione w dacie wejścia w życie ustawy.

W rozpoznawanej sprawie, powód wniósł pozew w dniu 23 czerwca 2008 r. ,

a więc po upływie wskazanego okresu przedawnienia jak i po upływie 10 -letniego okresu od zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę.

Wobec powyższego dochodzone przez powoda roszczenie nie podlegało uwzględnieniu z tego powodu, że uległo przedawnieniu.

Mając powyżej rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy uznał apelację powoda za nieusprawiedliwioną i ją oddalił po myśli art. 385 kpc.